

Panium – nummer sex

Profetiska vägmärken i Daniel 11: Sovjetunionens sammanbrott, söndagslagen och det moderna Roms uppkomst

Jeff Pippenger

2025-03-09

Med Sovjetunionens sammanbrott år 1989 uppfylldes den fjrtionde versen i Daniel elva. Den fyrtioförsta versen är söndagslagen i Förenta staterna, liksom den sextonde versen. Från 1989 fram till söndagslagen i Förenta staterna är den fjrtionde versen tom. Sovjetunionens sammanbrott år 1989 identifierades också i den tionde versen i Daniel elva, vilken ursprungligen uppfylldes av Antiochos Magnus.

Antiochos III Magnus, den seleukidiske ”kungen i norr”, regerade 223–187 f.Kr. och sökte återta territorier som förlorats till ptoleméerna (”kungen i söder”) efter det tredje syriska kriget (246–241 f.Kr.). Hans fälttåg i det fjärde syriska kriget (219–217 f.Kr.) syftade till att återvinna Koilesyrien, Fenicien och Palestina. År 219 f.Kr. marscherade Antiochos söderut och intog Seleukeia i Pieria, Tyrus och Ptolemais (Akko) och återtog därmed kustfästen. År 218 f.Kr. ryckte han vidare och erövrade Filadelfia (Amman) samt trängde fram mot Egyptens gräns, fast besluten att återvinna förlorade seleukidiska landområden ända ner till Gaza. Antiochos avbröt sin marsch år 218 f.Kr. för att befästa sina vinster och förbereda ett avgörande angrepp. Ptolemaios IV Filopator, den ptolemäische kungen, samlade en här för att möta honom, förstärkt av egyptiska trupper. Den tionde versen i Daniel elva framställer denna Antiochos rörelse och förebådar därigenom Sovjetunionens sammanbrott 1989 samt utgör en typ av vers fyrtio.

Men hans söner skall väckas upp och samla en mängd stora härar; och en skall med visshet komma och översvämma och tränga igenom; därefter skall han återvända och väckas upp, ända till sin fästning. Daniel 11:10.

När kungen i norr i vers fyrtio ”svämmas över och drar fram” överensstämmer det med kungen i norr i vers tio, som ”svämmas över och drar igenom”. I båda verserna är det identiskt samma hebreiska ord, som helt enkelt har översatts något olika. Det är samma uttryck som återfinns i Jesaja 8:8.

Och han skall tränga fram genom Juda; han skall svämma över och gå fram, han skall nå ända upp till halsen; och utbredandet av hans vingar skall fylla vidden av ditt land, o Immanuel. Jesaja 8:8.

Var och en av de tre verserna identifierar en sydlig kung som besegras av en nordlig kung. Antiochos, den nordlige kungen, övervinner Ptolemaios, den sydlige kungen, alldeles såsom Sanherib övervann Juda, den sydlige kungen, och såsom nordens kung i vers fyrtio sköljde bort Sovjetunionen år 1989. Tre verser, tillsammans med de tre historiska uppfyllelserna av dessa verser, identifierar ”ändens tid” år 1989. Således är vers tio år 1989 och vers sexton söndagslagen i Förenta staterna, liksom vers fyrtioett.

Vers elva till femton utgör en skriftlinje, vilken också har en historisk uppfyllelse som identifierar särskilda profetiska vägmärken inom den dolda historien i vers fyrtio. Före söndagslagen i Förenta staterna, men efter 1989, framställs slaget vid Rafia och dess efterspel i verserna elva och tolv, och slaget vid Panium framställs i verserna tretton till femton.

Söndagslagen är den utsatta tiden; ty det är där som påvedömets dödliga sår helas, och påven återvänder till jordens tron. Detta bemyndigande förebildades av påvedömets tronbestigning år 538 och av det hedniska Roms tronbestigning vid slaget vid Actium. När det hedniska Rom en gång profetiskt hade bestigit på tronen, härskade det med högsta makt i 360 år. När påvedömet en gång hade bestigit tronen år 538, härskade det med högsta makt i ett tusen två hundra sextio år. När det dödliga såret helas vid söndagslagen, kommer påvedömet att härska med högsta makt under symboliska 42 månader.

Och jag såg ett av dess huvuden såsom sårat till döds; och dess dödliga sår blev läkt. Och hela världen förundrade sig över vilddjuret. Och de tillbådo draken, som gav makt åt vilddjuret; och de tillbådo vilddjuret och sade: Vem är lik vilddjuret? Vem förmår att strida mot det? Och åt det gavs en mun som talade stora ord och hädelser; och makt gavs åt det att fortfara i fyrtiotvå månader. Uppenbarelsesboken 13:3–5.

Vers 27 säger om ”båda” dessa kungar:

Och båda dessa kungars hjärtan skall vara inriktade på ont, och vid samma bord skall de tala lögn; men det skall inte ha framgång, ty änden skall ännu komma vid den bestämda tiden. Daniel 11:27.

De två kungarna i vers tjugosju är de kungar som nämns i de föregående två verserna och som därefter utkämpade slaget vid Actium.

Och han skall uppbjuda sin kraft och sitt mod mot konungen i södern med en stor här; och konungen i södern skall rusta sig till strid med en mycket stor och mäktig här; men han skall inte bestå, ty man skall smida onda anslag mot honom. Ja, de som äter av hans matbord skola förgöra honom, och hans här skall svämma över; och många skola falla slagna. Daniel 11:25, 26.

Vers tjugosju skapar därför en avvikelse som behöver förstås innan vi går vidare. I vers tjugofyra representerar ”tiden” en period om 360 år som börjar vid slaget vid Actium och avslutas vid den bestämda tiden år 330.

Söderns kung i striden var Kleopatra, som stod i förbund med Marcus Antonius. Octavianus var Nordens kung, som skulle besegra dem båda. På den bestämda tiden (31 f.Kr.) skulle de två kungar som tidigare hade suttit vid ett och samma bord och talat lögn mot varandra möta varandra i slaget vid Actium.

De två kungarna vid bordet överensstämmer med historien om slaget vid Panium (verserna 13 till 15), där det fanns en allians mellan Antiochos Magnus och Filip av Makedonien. Den historiska alliansen motsvarar den symboliska allians som representeras i namnet Panium på Kristi tid—Caesarea Philippi. Alliansen representeras också i vers fyrtio när Sovjetunionen sveps bort år

1989 genom en allians mellan Reagan och påven Johannes Paulus II. De två kungarna ljuger för varandra före år 31 f.Kr., vilket överensstämmer med söndagslagen i Förenta staterna, och därför äger deras lögn rum före vers sexton, under den historia som representeras av verserna tretton till femton, vilka uppfylldes vid slaget vid Panium sjutton år efter slaget vid Rafia och etthundratrettiosju år innan Pompejus erövrade Jerusalem som en uppfyllelse av vers sexton.

I vers tjugooåta återvänder Octavius, segraren över både Kleopatra (söders kung) och Marcus Antonius, ”till sitt land med stora rikedomar; och hans hjärta skall vara emot det heliga förbundet; och han skall uträtta stora ting och återvända till sitt eget land.” Uriah Smith identifierar dessa två segrar som Actium år 31 f.Kr. och Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. Vers tjugooåta identifierar därför en historia som börjar vid slaget vid Actium, vilket är början på de 360 åren, och Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr.

Sedan skall han återvända till sitt land med stora rikedomar; och hans hjärta skall vara emot det heliga förbundet; och han skall uträtta stora ting och återvända till sitt eget land. Daniel 11:28.

Den sista satsen i vers tjugofyra (ända till en bestämd tid) och framåt representerar en historisk linje som började år 31 f.Kr. och avslutas i den sista satsen i vers trettioett (skall uppställa förödelsens styggelse), vilken uppfylldes år 538. Linjen börjar med slaget vid Actium, vilket markerar början på det hedniska Roms högsta herravälde under trehundrasextio år. Linjen slutar år 538, då det påvliga Rom började utöva det högsta herraväldet under ettusen tvåhundrasextio år. Inom verserna och den historia som uppfyllde verserna representerar den bestämda tiden år 330 en delning i det hedniska Roms historia såsom det fjärde riket i Bibelns profetia. Efter den första perioden av högsta herravälde under trehundrasextio år följer tvåhundraåttio år av imperiets sönderfall innan påvedömet intar tronen i vers trettioett år 538. I följd av dessa åtta verser är det endast vers tjugosju som identifierar en historisk uppfyllelse som inträffade före slaget vid Actium år 31 f.Kr.

Vers tjugosju identifierar ett möte mellan två kungar före den ”utsatta tiden”, och vers tjugonio identifierar en ”utsatt tid”. Den ”utsatta tiden” i vers tjugosju är början på perioden om trehundrasextio år, och den ”utsatta tiden” i vers tjugonio är slutet på perioden om trehundrasextio år. Början och slutet representerar en ”utsatt tid”.

Det hedniska Roms maktutveckling började när det erövrade det tredje geografiska hindret, såsom detta framställs i Daniel 8:9.

Och från ett av dem sköt ett litet horn fram, och det växte övermåttan stort mot södern och mot östern och mot det härliga landet. Daniel 8:9.

Bemyndigandet började vid slaget vid Actium och den efterföljande underkuvelsen av kungen i söder (Egypten) i vers nio i kapitel åtta.

Avslutningen på det hedniska Roms herravälde som det fjärde riket i Bibelns profetior inträffade år 538, när det påvliga Rom övervann sitt tredje geografiska hinder. Hela den femhundrasextioåttioåriga perioden från slaget vid Actium till år 538 börjar med att det hedniska Rom erövrar sitt tredje hinder och blir det fjärde riket i Bibelns profetior, och den slutar när det

påvliga Rom erövrar sitt tredje geografiska hinder.

Som det fjärde riket i Bibelns profetia identifierar den framställda historien två perioder: den första, då Rom upphöjer sig självt, följd av en period som beskriver Roms fall. Början av den första perioden av upphöjelse är också början på hela den period då det hedniska Rom härskade som det fjärde riket i Bibelns profetia. Den första perioden av Roms upphöjelse börjar och slutar med en bestämd tid, och den börjar också med de nordliga och sydliga rikenas förening. Den slutar med uppdelningen i ett östligt rike och ett västligt rike. Att den börjar och slutar med en bestämd tid, liksom att dess början och slut representerar Alexanders rikes fyra delningar.

De två fastställda tiderna i vers tjugosju och tjugonio utgör en inledande och avslutande vägmark som beskriver den period då Rom härskar suveränt. Vid söndagslagen i Förenta staterna, till uppfyllelse av vers fyrtioett och vers sexton i Daniel elva, börjar perioden då det moderna Rom skall härska suveränt i fyrtiotvå symboliska månader. Den första fastställda tiden i vers tjugosju är söndagslagen i Förenta staterna, och den andra fastställda tiden betecknar när den sista nationen på jorden följer Förenta staternas exempel och genomdriver den sista söndagslagen och därigenom identifierar det världsomfattande genomdrivandet av avgudasabbaten.

Dessa två profetiska vägmärken är söndagslagen i Förenta staterna fram till den världsomfattande verkställigheten av söndagslagen, och dessa två söndagslagar är de två bestämda tiderna i vers tjugosju och tjugonio. Den första bestämda tiden i vers tjugosju förebildades också av Konstantins söndagslag år 321, och den påvliga söndagslagen vid kyrkomötet i Orléans år 538 representerar den världsomfattande söndagslagen.

I sammanhanget av vers tretton till femton är slaget vid Panium den historia som föregår söndagslagen i vers sexton. Inom denna historia går mötet mellan de två kungarna, som ljuger för varandra, i uppfyllelse. Vers tretton till femton är en del av den historia som framställs i vers tio till sexton. Verserna identifierar det fjärde syriska kriget i vers tio, slaget vid Rafia i vers elva och följderna av det slaget i vers tolv. Vers tretton till femton återger historien från år 200 f.Kr., då slaget vid Panium gick i uppfyllelse och då det hedniska Rom, framställt som ditt folks rövare, träder in i den profetiska berättelsen.

Daniel elfte kapitlet, vers fyrtio, identifierar Sovjetunionens sammanbrott år 1989, och vers sexton identifierar söndagslagen i Förenta staterna. Mötet mellan två kungar som ljuger för varandra före den fastställda tiden, vilket var slaget vid Actium, äger rum inom historien i vers fyrtio, som följer efter ändens tid år 1989 och avslutas vid söndagslagen i Förenta staterna. Vers tjugosju är ett vägmärke i den dolda historien i vers fyrtio, som inträffar efter 1989 men före söndagslagen. ”Mötet” i vers tjugosju är ett vägmärke före Roms bemyndigande vid söndagslagen. Det finns flera vägmärken som leder fram till påvedörets bemyndigande år 538, och dessa vägmärken inträffar också före den fastställda tiden. Ett av dessa profetiska vägmärken är Justinians dekret år 533, vilket uppfyllde hänvisningen i vers trettio till att ha ”förstånd med dem som överger förbundet.”

De andra vägmärken som leder till den bestämda tiden i det hedniska Roms historia är året 330, då det hedniska Rom störtade ned och samtidigt gav den påvliga makten ”sätet”. År 496 gav Klodvig sin ”makt” åt påvedömet. Till uppfyllelse av Daniel sju avlägsnade det hedniska Rom ”tre horn”

för påvedömet, varav det sista var undanröjandet av ostrogoterna från staden Rom år 538. År 508 sattes hedendomens religion åt sidan som rikets lagliga religion och ersattes med katolicismen. 538 representerar söndagslagen i vers fyrtioett, och 496 representerar 1989, då Reagan liksom Klodvig tillägnade sin makt åt biskopen av Rom. Året 330 identifierar söndagslagen, ty det är där som påvedömet återvänder till auktoritetens säte.

Detta visar att både 538 och 330 representerar den utsatta tiden, det vill säga vers sexton och fyrtioett. 496 representerar 1989, då vers tio och vers fyrtio i Daniel elva och Jesaja 8:8 uppfylldes. 508 visar när rikets religion åsidosätts till förmån för katolicismen. Med början hos Klodvig år 496 och fram till 508 illustrerades ett fortskridande avlägsnande och ersättande av rikets lagliga religion. I historien som börjar år 330 framställs Västroms gradvisa undergång genom de fyra första basunerna, och därmed identifieras en fortskridande förstörelse som börjar med söndagslagen i Förenta staterna.

Det hedniska Roms fortskridande fall efter Konstantins söndagslag år 321 illustrerar Förenta staternas fall som den sjätte kungamakten i Bibelns profetia, vilken når fram till söndagslagen. Därefter drabbar de fyra basundomarna Förenta staterna, såsom syster White har identifierat när hon säger att ”nationellt avfall kommer att följas av nationell undergång”. Heseziel tillfogar vittnesbörd om ett fyrfaldigt straff.

Och HERRENS ord kom åter till mig; han sade: Människobarn, om ett land syndar mot mig genom att begå svår trolöshet, då skall jag räcka ut min hand mot det och bryta sönder dess brödstav och sända hungersnöd över det och utrota både människor och djur därur. Om än dessa tre män, Noa, Daniel och Job, vore i det, skulle de genom sin rättfärdighet rädda endast sina egna själar, säger Herren, HERREN. Om jag låter vilddjur fara fram genom landet, så att de ödelägger det och det blir en ödemark, så att ingen kan färdas där på grund av djuren, då gäller: Om än dessa tre män vore i det, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skulle de varken rädda söner eller döttrar; de själva allena skulle bli räddade, men landet skulle bli öde. Eller om jag låter svärdet komma över det landet och säger: Svärd, far fram genom landet, så att jag utrotar både människor och djur därur, då gäller: Om än dessa tre män vore i det, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skulle de varken rädda söner eller döttrar, utan de själva allena skulle bli räddade. Eller om jag sänder pest in i det landet och utgjuter min vrede över det i blod, för att utrota både människor och djur därur, då gäller: Om än Noa, Daniel och Job vore i det, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skulle de varken rädda son eller dotter; de skulle endast genom sin rättfärdighet rädda sina egna själar. Ty så säger Herren, HERREN: Hur mycket mer när jag sänder mina fyra svåra straffdomar över Jerusalem: svärdet och hungersnöden och vilddjuren och pesten, för att utrota både människor och djur därur! Men se, där skall lämnas kvar en rest som skall föras ut, både söner och döttrar; se, de skall komma ut till er, och ni skall se deras väg och deras gärningar; och ni skall bli tröstade beträffande den olycka som jag har låtit komma över Jerusalem, ja, beträffande allt som jag har låtit komma över det. Och de skall trösta er, när ni ser deras vägar och deras gärningar; och ni skall inse att det inte var utan orsak som jag gjorde allt det som jag gjorde i det, säger Herren, HERREN. Heseziel 14:12–23.

Vi kommer att fortsätta dessa överväganden i nästa artikel.

